

lolland-falsterfke Bane med Hensyn til Bygningen af den nye Bro.

Indenrigsministeren (Skeel): Det forekommer mig, at ærede Medlemmer ere komne ind paa Forhold, som just ikke staa i den allernærmeste Forbindelse med det foreliggende Lovforslag. Imidlertid skal jeg med saa Dyd give de Oplysninger om de frendragnede Punkter, som jeg er i Stand til at give. Med Hensyn til den ærede sidste Lalers Interesse for Gjesferbanen vil jeg sige, at den nuværende Indenrigsminister fuldstændig deler denne Interesse og har en Erkendelse af den Betydning, som en Bane fra Nykjøbing til Gjesfer vilde have, naturligtvis under Forudsætning af, at der fandtes et lignende Jernbaneanlæg paa den anden Side af Vandet. Jeg tror imidlertid ikke, der er en særlig Anledning for Staten til at gjøre Dpoffrelser for at tilveiebringe en Jernbane fra Nykjøbing til Gjesfer tilligemed en Færgesavn og en Dampfærgesforbindelse med Warnemünde, naar der ikke er nogen Sikkerhed for, at Forbindelsen vil blive optagen fra tydsk Side. I det Dieblit der er en saadan Ud-sigt til en gjennemgaaende Forbindelse, vil Spørgsmaalet naturligtvis have overordentlig stor Betydning. Men saalænge dette ikke er Tilfældet, er der ikke nogen Grund for Staten til at gjøre Dpoffrelser, men naturligtvis vilde der ikke være nogen Grund til at modfatte sig, at der uden Statens Mellemkomst og Garant blev anlagt en Jernbane nede paa Falster. En saadan Koncession har ogsaa været givet, men det Selskab, som havde denne Koncession, har jo, som ærede Medlemmer ville vide, ikke været i Stand til at opfylde de stillede Betingelser. Det har to Gange faaet Udsættelse, første Gang til Juni f. A. og senere, saavidt jeg erindrer, til 15de September, men det har ikke været i Stand til at tilveiebringe de Beløb, der skulde stilles som Garant for Arbejdernes videre Fremme. Om Forholdet til det lolland-falsterfke Jernbaneselskab har lagt Koncessionshaverne Hindring i Veien, veed jeg ikke, men hvis der har været Hindringer fra den Side, maa jeg i hvert Tilfælde meget betvivle, at de have ligget saaledes for, som det ærede Medlem antydede. Hvis Noget har været til Hinder for Koncessionshaverne, turde dette nærmest have sin Grund i private Arrangements, som have været Ministeriet ubekjendte og uvedkommende. Med Hensyn til Færgesforbindelsen mellem Masneshund og Drehoed skal jeg, skjøndt dette Spørgsmaal ikke nærmere vedkommer den foreliggende Sag, sige, at der har lydt betydelige Klager, og at disse navnlig have vundet Styrke i den allerførste Tid, hvilket har medført, at Ministeriet i den senere Tid, ligesom ogsaa tidligere, har havt sin Opmærksomhed henvendt paa dette Punkt. Der har da været Spørgsmaal om, hvorvidt det var nødvendigt at foretage Forandringer ved Broen og at opmuddre Havnen, men de tyndige Autori-

teters Erklæringer gif efter anstillede Underføgelser ud paa, at med de Skibe, som man i Diebliffet er i Stand til at anbringe der — man maa jo huske paa, at man ikke har Skibene i samme Dieblit, som Dnstet om dem bliver udtalt — ville Forholdene ikke trænge til en yderligere Forbedring. Derksom man derimod skal sætte større Skibe i Gang, end man for Diebliffet disponerer over, er det sandsynligt, at der maa foregaa Forandringer, og der vil fra Regjeringens Side ikke være Noget til Hinder for at komme til Rigsdagen med Anmodning om en forøget Rentegaranti for at tilveiebringe en Dampfærgesforbindelse paa det omhandlede Sted. Spørgsmaalet har ogsaa været forhandlet i det sjællandske Jernbaneselskab, der maatte være en af Interessenterne i dette Foretagende, men det har vægret sig ved i den Henseende at foretage Noget, førend Jernbanen fra Nykjøbing til Gjesfer er kommen i Stand, og den manglende Tilveiebringelse af denne Bane hviler altsaa ogsaa trykkende paa dette Forhold. Med Hensyn til det foreliggende Spørgsmaal have ærede Medlemmer fuldkommen Ret i, at Loven af 25de Marts 1872 ikke ligefrem tilfiger den ansøgte Rentegaranti. Loven forudsætter, at Tilveiebringelsen af Forbindelsen kan ske enten ved den da allerede tilstedeværende Bro eller ved en anden Bro. Imidlertid er det jo paastaet — og jeg har ikke Grund til at betvivle det —, at man den Gang gif ud fra den bestemte Forudsætning, at Forbindelsen vilde kunne tilveiebringes ved Christian den Niendes Bro, og at dette vilde blive billigere end ved en ny Bro, synes jeg, er Noget, som man maa kunne sige sig selv. Det var først senere hen, da der opstod Vanskeligheder ved at tilveiebringe en Overenskomst imellem Amtsrædet og de Koncessionshavende, og da man tillige havde Tvivl om, hvorvidt Forbindelsen vilde blive i enhver Henseende hensigtsmæssig, naar man benytte den bestaaende Bro, at man optog den Tanke at bygge en ny Bro. Dertil havde jo Koncessionshaverne saa meget mere Anledning, og de turde gjøre det med saa meget mere Fortrøstning, som det stod uimodsagt, at Folkethingets Udvalg i 1873—74 havde udtalt sig velvillig overfor en Forøgelse af Rentegarantien i det Tilfælde, at der blev bygget en særskilt Bro. Det var i Tillid til, at, naar denne Bro kom tilstede, vilde den samme velvillige Opfattelse her i Thinget vedligeholde sig, at Koncessionshaverne gif ind paa at bygge denne Bro. De gjorde det som sagt af Hensyn til den Vanskelighed, som var forbunden med at faae en tilfredsstillende Ordning med Amtsrædet, og de gjorde det ogsaa, fordi det hele Foretagende maatte forekomme dem at være i alle Henseender mere tilfredsstillende for Maribo Amt, som derved beholdt sig den sædvanlige Kommunikation, som er tilveiebragt ved Christian den Niendes Bro. Som det ærede Thing bekjendt, blev det ved kongelig Resolution i 1874 bestemt, at Indenrigs-